

[H. P. Hansen.]

Præsidium skulde erhverve disse Bøger til Uddeling blandt Medlemmerne eller ikke. Det er udelukkende Præsidiets, der har Ansvar i saa Henseende. Dette er i og for sig en overflødig Bemærkning, men naar denne Sag skal klargøres, synes jeg, det er rimeligt at føje det til.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte, at Præsidiets egentlig ikke havde nogen Ret til det, det her havde foretaget. Han mente, at Præsidiets her havde overskredet sin Kompetence. Dette kan jeg absolut ikke erkende. I Forretningsordens § 45 staar der, at Folketingets Formand paa Folketingets Vegne leder Rigsdagens Drift efter Forhandling med Næstformændene, eventuelt med Udvalget for Forretningsordenen, og i Landstingets Forretningsorden staar en lignende Bestemmelse. Jeg vil derfor hævde, at Præsidiets har været i sin Ret til at foretage det, det her har foretaget, og det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der saa stærkt har kritiseret Præsidiets for, at vi var for smaalige og fedtede — selv om det ærede Medlem ikke brugte disse Udtryk, saa laa det jo i hans Tale —, her bestrider vor Kompetence. Det er ikke noget nyt, der er sket her. Rigsdagens Præsidium har tidligere købt et større eller mindre Antal Bøger, enten til Uddeling blandt Medlemmerne eller til Anvendelse her i Rigsdagen. Og det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der jo i mange Aar har været Medlem af Finansudvalget og utvivlsomt adskillige Gange har været med til at træffe bindende Beslutninger i Finansudvalget, skulde tale saa sagte om, at Præsidiets savner Kompetence. Jeg henviser til Forretningsordens § 45 for Præsidiets Vedkommende. Det skulde glæde mig, om det ærede Medlem Hr. Korsgaard vilde henvise til Bestemmelser i Grundloven, hvorefter Finansudvalget er berettiget til at træffe bindende Afgørelser.

Jeg skal derefter vende mig med et Par Udtalelser til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, der ligeledes var meget begejstret over, at Anslaget paa Medlemmernes Talefrihed var afslaaet. Det ærede Medlem føjede til, at Medlemmerne jo ikke kunde glæde sig ved nogen Velvillie fra Formandens Side — ja ikke den i Øjeblikket fungerende Formands, men fra min Side —, idet jeg paa et tidligt Tidspunkt havde ansat baade Lørdagsmøder og Aftenmøder; dette var uheldigt af Hensyn til Medlemmerne, og det var beklageligt af

Hensyn til Pressen. Det er jo sjældent, at Formanden som Formand deltager i Debatten, men jeg har ønsket at gaa ind i Debatten om dette Spørgsmaal, fordi jeg har et Ansvar med Hensyn til en eventuel Forandring af Forhandlingerne. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at det var ikke noget nyt, han her fortalte, at Medlemmerne skulde have Lov til at tale om alt mellem Himmel og Jord. Det er jo en gammel Tradition, at ved Finanslovforslagets første Behandling skal smaat og stort, vigtige og ligegyldige Ting blandes imellem hinanden, Storpolitik og Rigsdagsrestaurantens Lukketid, det er de Problemer, som man mener det er nødvendigt at faa Lejlighed til at udtale sig om under eet. Jeg retter det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, til det ærede Medlem Hr. Korsgaard og ogsaa til andre ærede Medlemmer, som maatte være enige med de to ærede Medlemmer: Er der da rettet noget Anslag mod Rigsdagens Talefrihed? Jeg vover at paastaa nej, det er der ikke.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalte selv, at det kunde maaske være ønskeligt at faa mere Form over Rigsdagens Forhandlinger; i dette Punkt er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, og det var ogsaa under Hensyn hertil, at jeg tillod mig at indbyde Parti-formændene til en Forhandling om eventuelt at ændre Formen for Finanslovdebatten. Jeg hævdede ved dette Møde, at det, hvis man kunde dele Finanslovdebatten i en politisk Forhandling og en faglig Forhandling, ikke skulde være saaledes, at der kun var fire eller fem Medlemmer af dette Ting, der kunde faa Lejlighed til at tale Politik; skulde man dele Finanslovdebatten saaledes, at vi fik en særlig politisk Forhandling, maatte ethvert Medlem, der ønskede at tale Politik, ogsaa have Lejlighed dertil, og naar vi var færdige med det, kunde vi tage fat paa den faglige Del af Forhandlingen, og saa kunde alle de ærede Medlemmer, som havde lokale Spørgsmaal at fremdrage, faa Lejlighed dertil; der var ikke hos mig noget Ønske om at afskære Medlemmerne fra at tale hverken om Politik eller om lokale Spørgsmaal. Det kunde man ikke enes om, man mente, det skulde gaa paa den samme Maade som hidtil; skulde der foretages en Ændring, sagde man fra en Side, burde det ske ved en Ændring i Forretningsordenen. Det kan være meget rigtigt, men man har i flere Aar forhandlet i Udvalget om Forretningsordenen om en Deling, uden at det er lykkedes at naa